

saaledes, at de i det Mindste mere kunne have Saab om at se en nogenlunde kummerfri Alderdom imøde og Saab om, at indtrædende Modgang o. desl. ikke skal falde saa haardt paa dem, at det fuldstændig nedtrykker dem. Man tror ved Forslaget at kunne komme dem imøde, idet man gaar ud fra, at de maaske ikke selv ville være istand til at holde Modet oppe, optage Konkurrencen og arbejde sig igennem den. Naar en saadan Mand ser en sørgelig Fremtid for sig, kan han let komme til at sige til sig selv: Hvad kan det nytte, jeg kæmper, jeg kan lige saa godt opgive Striden i Tide; thi jeg ser dog kun en Fremtid imøde, hvor jeg maa falde det Offentlige til Byrde. Men aabne vi ham Udsigt til en Fremtid, hvor han ikke behøver at falde det Offentlige til Byrde og ikke komme til at miste sine borgerlige Rettigheder, saa har han altid den Trøst: Kan jeg ikke naae at konkurrere med de Andre, kan jeg i alt Fald beholde Udsigten til en sorgfri Fremtid, hvor jeg kommer til at staa som ethvert andet aagværdigt Medlem af Samfundet. Jeg tror saaledes ikke, at det er rigtig, at det ærede Medlem sagde, at Forslaget ikke er en Hjælp til Selvhjælp. Det er tydeligt og klart udtrykt i Forslaget, at det er en Hjælp til Selvhjælp. Om vi have været saa heldige at skaffe en rigtig Begrænsning, er et Spørgsmaal; men det er jo ogsaa antydet af den ærede Ordsfører, at Forslagsstillerne er meget villige til at gaa ind paa forskellige Ændringer med Hensyn til en saadan Begrænsning. Hvad man har haat at indvende imod, er først og fremmest § 3. Jeg tror imidlertid, at den er bleven noget misforstaaet. De Beløb, der ere ansøgte, ere jo nærmest ansøgte som en Sikkring imod, at mere heldigt stillede Folk, der indtræde i en Alderdomsforsørgelses- eller en Sygekasse eller lignende, skulde kunne draage for stor Nytte af Understøttelseskassen. Derfor er det ansøgt, at Folk med Indtægter ud over disse Beløb skulde ikke komme til at benytte Understøttelseskassen. Nu skal jeg vilig indrømme, at som Paragrafen er affattet, trænger den, som ogsaa den ærede Ordsfører gjorde opmærksom paa, til en Begrænsning, og man burde jo vistnok sætte lavere Summer og sige, at Understøttelsen ikke maatte gaa ud derover; men saadanne Ændringer ere Forslagsstillerne meget villige til at gaa ind paa. Der er ogsaa mod § 4 gjort forskellige Indvendiger, og navnlig har det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgfreds (Sngerslev) henvist til, at der kunde oprettes Sygekasser med saa let en Afgang, at man derved kunde komme til at benytte Understøttelseskasserne paa en Maade, som var meget uheldig. Dette er ganske vist, jeg ser ogsaa der en Mangel ved Paragrafen, men ogsaa der kunne vi gøre en Ændring. Regeringsforslaget gaar ud paa, at Enhver, der er Medlem af en saadan Sygekasse, skal have den Hjælp, han i Sygdomstilfælde trænger til. Vi kunde mulig ogsaa her begrænse det til

Sygdomstilfælde, thi som det staa kan det ganske vist føre til, at han kunde blive ved at fordrø Hjælp og benytte sig af den; men vi kunde sætte den Begrænsning, at det ubelukkende var i Sygdomstilfælde, han fik af Sygekassen, ja vi kunde maaske sætte, at han fik et lige saa stort Beløb, som han fik af selve Sygekassen i den Tid, han var syg. Dersom man foretog saadanne Ændringer — jeg vil ikke sige, at de øvrige Forslagsstillere ville kunne modtage dem, jeg kjender ikke deres Ansuelser i saa Henseende — stiller det sig for mig saaledes, at der derved kan træffes Sikringer ved denne Paragraf, som kan gjøre, at den kan bruges og blive saaledes, at Forslaget virkelig vil blive en Hjælp til Selvhjælp. Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgfreds (Fenger) har rettet det bestemte Spørgsmaal til Forslagsstillerne, hvorfor man vilde tage Bestyrelsen af det fri Fattigvæsen fra Kommunerne, og han spurgte: Have Kommunerne udført deres Arbejde slet, have de ikke truffet det Rette? Han stillede dette bestemte Spørgsmaal og sagde, at det ikke var klart fra Forslagsstillerens Side. Hvorfor vi ville tage det fra Kommunerne, er ikke, fordi vi ville sige, at Kommunerne have bestyret det fri Fattigvæsen slet, men fordi vi ville sige, at det kan bestyres betydeligt bedre paa en anden Maade. Som det hidtil har været bestyret af Kommunerne, og naar vi tænkte os, at Kommunerne skulde give disse Tilskud til Understøttelseskasserne, og disse slet ikke modtage Noget fra Staten, saa vil det altid være noget tungt for den Vedkommende at tage imod Understøttelse; thi om han end ved at modtage den kunde beholde sine borgerlige Rettigheder og uøve dem, saa vil han dog komme til at staa i en skjæv Stilling i sin nærmeste Kreds, idet han til en vis Grad er En, der falder Kommunen til Byrde. Det er for at frie ham for denne Stilling, ham, der ved at bevise, at han har villet hjælpe sig selv, har gjort, at man maa betragte ham som værdig Trængende. Det er for at lette dette Tryk, at man navnlig har tænkt hellere at lade Staten give Tilskud, idet han da kommer til at staa mere fri og beholder sin borgerlige Retelse ubeskæaret i sin nærmeste Kreds. Den anden Grund, hvorfor vi ville have Bestyrelsen fra Kommunerne, er navnlig, fordi vi tro, at det større Tilskud til saadanne værdige Trængende ifølge Grundlovens § 84 og efter den Betragtning af denne Paragraf, som jeg har tilladt mig at udvise, bør kræves af Staten og ikke af den enkelte Kommune. Det er Staten, der bør komme dem tilhjelpe, og vi troe, at Byrden bliver fuldt saa heldigt fordelt, naar Staten bærer den, som naar den paahviler de enkelte Kommuner omkring i Landet. Nu er der gjort gjældende, at det vil blive et Indgreb i Bevillingsmyndigheden. Det ser jeg ikke, det vil blive; det kan i Dieblisset se saadan ud, men man kan mulig tænke